

сандъръ дръпна брата си и тримата момци бързо се отдалечиха.

Презъ нощта всички Търновски черкви блеснаха въ хилядитъ трепети на вощеницитъ. Тамъ се молѣха тия, които не бѣха успѣли да се вредятъ около Свети Димитъръ. Гѣсти тъмни навалици се трупаха около черквата на Чудотвореца и чакаха да видятъ светото шествие. Къмъ десетъ часа следъ пладне свѣтлитъ пламъци на боринитъ очертахъ пѣтя на шествието, което съ мѣка си пробиваше пѣтъ между две крила развълнуванъ народъ. Начело вървѣше архиепископъ Василий съ цѣлия си клиръ: всички епископи, протопопове, екзархи, егумени и монаси, отъ страни на които пристѣпяха пѣвци и факленосци. После следваха великитъ и мали боляри съ семействата си, видни държавни люде, богати търговци, множество чужденци, дошли отъ набожностъ или любопитство. Къмъ края на шествието вървѣше ватахъ Андрея съ жена си, дъщеря си и бургундката. Ана пристѣпваше чинно, съ вощеница въ рѣка и наведена глава. Черквата на Свети Димитъръ едва побра клира и боголюбивитъ велможи. Останалитъ се наредиха предъ навалицата, която се притискаше навънъ, около черквата, по тѣсния площадъ, чакъ до рѣката и до подножието на стенитъ на Трапезица. Изведнажъ долетѣ конникъ и тѣпата се залюлѣ въ горещо любопитство. Отъ къмъ моста се зададоха пламтящи борини. Царското семейство идѣше пешъ за нощната служба.

Една девойка държи благочестиво вощеницата си, но рѣката ѝ трепери. Малкото златно пламъче се люлѣ неспокойно въ мрака. Съ мѣка тя се промъква напредъ и застава на предната редица. Майка ѝ я дърпа за рубата и шушне:

— Ано! Какво правишъ? Ще ти подпалятъ кърпата... Боже, Господи, съ това момиче... все всичко да види...

Минава царътъ съ Целгуба и Елена. Стѣпкитъ имъ сѣ бавни и тържествени. Челата имъ сѣ сведени надолу. Въ рѣцетъ си държатъ вощеници. Народътъ колѣнничи. Минава Мария съ Иоанъ и Александъръ. Следватъ Калояновитъ сестри съ мѣжетъ и синоветъ си:

Борис, Свѣтъ и Симеонъ.